

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 2004-2005

9 DÉCEMBRE 2004

Proposition de loi complétant le Code des sociétés par des dispositions relatives à la publicité des rémunérations des administrateurs de sociétés cotées en bourse et de sociétés de droit public

AMENDEMENTS
déposés après l'approbation
du rapport

N° 15 DE MM. STEVERLYNCK ET SCHOUPPE

Art. 3

Dans l'article 107bis, § 1er, proposé, ajouter un troisième tiret, rédigé comme suit :

« — des lignes directrices de la politique de rémunération généralement suivie par la société à l'égard des personnes visées par le présent paragraphe. »

Justification

Il importe que la société soit contrainte de publier également les lignes directrices de la politique de rémunération généralement

Voir:

Documents du Sénat:

3-872 - 2004/2005:

- N° 1: Proposition de loi de M. Vankrunkelsven et consorts.
- N°s 2 à 4: Amendements.
- N° 5: Rapport.
- N° 6: Texte adopté par la commission.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 2004-2005

9 DECEMBER 2004

Wetsvoorstel tot aanvulling van het Wetboek van vennootschappen met bepalingen betreffende de openbaarmaking van bezoldigingen van bestuurders van genoteerde vennootschappen en vennootschappen van publiek recht

AMENDEMENTEN
ingediend na de goedkeuring
van het verslag

Nr. 15 VAN DE HEREN STEVERLYNCK EN SCHOUPPE

Art. 3

In het voorgestelde artikel 107bis, § 1, een derde streepje toevoegen, luidende :

« — een passende openbaarmaking van de krachtlijnen van het vergoedingsbeleid van de vennootschap in het algemeen met betrekking tot de in deze paragraaf bedoelde personen. »

Verantwoording

Belangrijk is dat de vennootschap bijkomend ook de krachtlijnen van het vergoedingsbeleid in het algemeen dient bekend te

Zie:

Stukken van de Senaat:

3-872 - 2004/2005:

- Nr. 1: Wetsvoorstel van de heer Vankrunkelsven c.s.
- Nrs. 2 tot 4: Amendementen.
- Nr. 5: Verslag.
- Nr. 6: Tekst aangenomen door de commissie.

suivie. On entend, par «lignes directrices de la politique de rémunération», un exposé, dans les grandes lignes, des motifs et des principes qui ont abouti aux différentes rémunérations individuelles. Il convient à cet égard de faire clairement référence aux éléments constitutifs des rémunérations, d'indiquer et d'explicitier le rapport existant entre la rémunération fixe et la rémunération variable, et de fournir des règles d'appréciation claires pour ces éléments.

Ces informations s'avéreront d'ailleurs souvent bien plus pertinentes pour les investisseurs que la publicité de montants nominaux.

En insérant la disposition de l'amendement dans la loi, le législateur peut indiquer clairement qu'il considère la mesure proposée comme un élément essentiel de l'obligation de publicité.

N° 16 DE MM. STEVERLYNCK ET SCHOUPPE

Art. 4

Dans l'article 107 ter, quidevient le § 1er, remplacer l'alinéa 1er par ce qui suit :

« § 1er. *La société de droit public veille à une publicité adéquate :*

— *des rémunérations directes et indirectes, ainsi que des tantièmes, au sein de la société, de chacun des membres des organes qui sont chargés de l'administration générale, y compris de l'administrateur délégué;*

— *des rémunérations directes et indirectes, ainsi que des tantièmes, au sein de la société, de chacun des membres du comité de direction, et au moins de chacun des trois dirigeants les mieux rémunérés, qui, sous quelque dénomination et en quelque qualité que ce soit, prennent part à l'administration journalière ou à la gestion de la société;*

— *des lignes directrices de la politique de rémunération généralement suivie par la société à l'égard des personnes visées par le présent paragraphe. »*

Justification

L'objectif est de soumettre les sociétés de droit public à une réglementation parallèle. On ne voit donc pas pourquoi le libellé de la loi devrait être différent ni pourquoi l'obligation de publicité des rémunérations ne devrait pas concerner les mêmes personnes.

Ici aussi, on insère une référence à la publicité des lignes directrices de la politique de rémunération suivie par la société (voir l'amendement n° 15).

N° 17 DE MM. STEVERLYNCK ET SCHOUPPE

Art. 4

Ajouter à l'article 107 ter proposé un § 2, rédigé comme suit :

« § 2. *Sans préjudice des autres missions et compétences qui lui sont dévolues par la loi ou en vertu de*

«krachlijnen van het vergoedingsbeleid» wordt bedoeld de weergave in grote lijnen van de motieven en principes die hebben geleid tot de verschillende individuele vergoedingen. Hierbij dient duidelijk referentie gemaakt te worden naar de samenstellende bestanddelen van bezoldigingen, de verklaring voor en de weergave van de verhouding tussen vaste en variabele beloning en duidelijke waarderingsregels voor deze elementen.

Niet zelden zal deze informatie trouwens veel meer relevantie hebben voor de beleggers dan de bekendmaking van nominale bedragen.

Door die bepaling in de wet op te nemen, kan de wetgever duidelijk aangeven dat hij dit aanmerkt als een essentieel onderdeel van de publicatieverplichting.

Nr. 16 VAN DE HEREN STEVERLYNCK EN SCHOUPPE

Art. 4

In het voorgestelde artikel 107 ter, dat § 1 wordt, het eerste lid vervangen als volgt :

« § 1. *De vennootschap van publiek recht zorgt voor een passende openbaarmaking van :*

— *de rechtstreekse en onrechtstreekse bezoldigingen, alsook de tantièmes, binnen de vennootschap, van elk van de leden afzonderlijk van de organen die belast zijn met het algemeen bestuur, inclusief de afgevaardigd bestuurder;*

— *de rechtstreekse en onrechtstreekse bezoldigingen, alsook tantièmes, binnen de vennootschap, van de leden van het directiecomité afzonderlijk en ten minste van de drie meest bezoldigde leidinggevende personen afzonderlijk die onder welke benaming of in welke hoedanigheid ook deelnemen aan het dagelijks bestuur of het beleid van de vennootschap;*

— *een passende openbaarmaking van de krachlijnen van het vergoedingsbeleid van de vennootschap in het algemeen met betrekking tot de in deze paragraaf bedoelde personen. »*

Verantwoording

Het is de bedoeling de vennootschappen van publiek recht aan een gelijklopende regeling te onderwerpen. Bijgevolg valt het niet in te zien waarom de wettekst anders zou moeten gesteld worden, en de publicatieverplichting voor de vergoedingen niet op dezelfde personen zou moeten gericht zijn.

Ook hier wordt een verwijzing opgenomen naar de publicatie van de krachlijnen van het vergoedingsbeleid van de vennootschap (zie amendement nr. 15).

Nr. 17 VAN DE HEREN STEVERLYNCK EN SCHOUPPE

Art. 4

Aan het voorgestelde artikel 107 ter een § 2 toevoegen, luidende :

« § 2. *Het Rekenhof wordt belast met de controle op de vennootschappen van publiek recht wat betreft*

celle-ci, la Cour des comptes est chargée du contrôle des sociétés de droit public en ce qui concerne l'application des dispositions du présent article.

La Cour des comptes peut enjoindre à la société ou aux personnes visées à l'alinéa 1er de se conformer aux dispositions précitées dans le délai qu'elle détermine.

Si la société ou la personne à laquelle elle a adressé une injonction reste en défaut à l'expiration du délai qui lui a été imparti, la Cour des comptes, appliquant par analogie les dispositions de la loi du 29 octobre 1846 relative à l'organisation de la Cour des comptes, peut :

1° rendre publique sa position quant à l'infraction ou à la défaillance en question;

2° imposer le paiement d'une astreinte qui ne peut être ni inférieure à 250 euros ni supérieure à 50 000 euros par jour calendaire, ni excéder un montant total de 2 500 000 euros.

Dans les cas urgents, la Cour des comptes peut prendre la mesure visée à l'alinéa 3, 1°, sans injonction préalable en application de l'alinéa 2, pour autant que la société ou la personne ait pu faire valoir ses moyens.

Sans préjudice des autres mesures prévues par la loi, la Cour des comptes peut, lorsqu'elle constate une infraction aux dispositions susvisées, infliger au contrevenant une amende administrative qui ne peut être ni inférieure à 2 500 euros, ni supérieure, pour le même fait ou pour le même ensemble de fait, à 2 500 000 euros. »

Justification

Pour s'assurer que la publication ait lieu effectivement, il faut prévoir également des mécanismes de contrôle et de sanction pour les entreprises publiques, comme on l'a fait pour les sociétés cotées en bourse.

Il est absolument nécessaire d'inscrire ces mécanismes dans la loi même.

Comme il s'agit de sanctions administratives et que le maintien du droit par la voie administrative bénéficie des garanties de la protection pénale, une intervention du législateur est indispensable. Les sanctions administratives nécessitent une base légale claire. Ce point est confirmé tant par la doctrine que par la jurisprudence (Alen, A., «*Naar een betere rechtsbescherming inzake administratieve geldboeten na de koerswijziging van het Hof van Cassatie in zijn arresten van 5 februari 1999*», RW, 8 janvier 2000, 1999-2000, n° 19; Gekiere, W., «*De rechtsbeschermende werking van strafrechtswaarborgen voor de administratieve rechtshandhaving door de wet administratieve geldboeten*», AJT, 2001-2002, n° 1996; Alen, A., «*Administratieve geldboeten: hun internationaal- en internrechtelijke kwalificatie*», Postuniversitaire cyclus Willy Delva, 1996-1997). Au vu de ces objections juridiques, la réglementation en matière de publicité risque de rester lettre morte. De plus, l'efficacité de celle-ci dépendra de l'existence d'un contrôle efficace, assorti des sanctions voulues et fondées en droit.

de toepassing van de bepalingen van dit artikel en onverminderd de andere opdrachten en bevoegdheden die aan het Rekenhof zijn toegekend bij of krachtens een wet.

Het Rekenhof kan de vennootschap of de personen bedoeld in het eerste lid bevelen om zich binnen de door hem gestelde termijn te voegen naar de bovenstaande bepalingen.

Het Rekenhof kan, indien de vennootschap of persoon tot wie het een bevel heeft gericht in gebreke blijft bij het verstrijken van de opgelegde termijn, en met overeenkomstige toepassing van de bepalingen van de wet van 29 oktober 1846 op de inrichting van het Rekenhof:

1° zijn standpunt met betrekking tot de betrokken inbreuk of tekortkoming bekendmaken;

2° de betaling van een dwangsom opleggen die per kalenderdag niet minder mag bedragen dan 250 euro, noch meer mag bedragen dan 50 000 euro, noch in het totaal 2 500 000 euro mag overschrijden.

In spoedeisende gevallen kan het Rekenhof de maatregel bedoeld in het derde lid, 1°, nemen zonder voorafgaand bevel met toepassing van het tweede lid, mits de vennootschap of de persoon zijn middelen heeft kunnen laten gelden.

Onverminderd de overige maatregelen bepaald door de wet, kan het Rekenhof, indien het een inbreuk vaststelt op bovenstaande bepalingen, aan de overtreder een administratieve geldboete opleggen die noch minder mag bedragen dan 2 500 euro, noch voor hetzelfde feit of geheel van feiten meer mag bedragen dan 2 500 000 euro. »

Verantwoording

Om ervoor te zorgen dat de openbaarmaking ook effectief gebeurt, moeten er net zoals bij de genoteerde bedrijven ook voor de publieke vennootschappen in controle- en sanctiemechanismen worden voorzien.

Het is absoluut noodzakelijk in de wet zelf het controlemechanisme en de sanctieregeling in te schrijven.

Aangezien het om administratieve sancties gaat en administratieve rechtshandhaving de rechtsbeschermende strafrechtswaarborgen genieten, is een optreden van de wetgever echter noodzakelijk. Administratieve sancties eisen een duidelijke wettelijke basis. Dit wordt bevestigd door de rechtsleer en rechtspraak (Alen, A., «*Naar een betere rechtsbescherming inzake administratieve geldboeten na de koerswijziging van het Hof van Cassatie in zijn arresten van 5 februari van 5 februari 1999*», RW, 8 januari 2000, 1999-2000, nr. 19; Gekiere, W., «*De rechtsbeschermende werking van strafrechtswaarborgen voor de administratieve rechtshandhaving door de Wet Administratieve Geldboeten*», AJT, 2001-2002, nr.137; Alen, A., «*Administratieve geldboeten: hun internationaal- en internrechtelijke kwalificatie*», Postuniversitaire cyclus Willy Delva, 1996-1997). Gelet op deze juridische bezwaren riskeert de publicatie anders dode letter te worden. Bovendien zal de efficiëntie van de publiciteitsregeling afhangen van een doeltreffend toezicht met de nodige rechtszekere sancties.

L'on a choisi de charger la Cour des comptes d'effectuer le contrôle et d'infliger les sanctions, étant donné qu'elle exerce déjà un certain nombre de compétences et de prérogatives en la matière dans certaines entreprises publiques depuis la loi du 21 mars 1991 portant réforme de certaines entreprises publiques économiques. En outre, la CBFA ne semble pas être l'organe approprié pour contrôler des entreprises de droit public qui ne sont en aucune manière liées aux marchés financiers commerciaux. C'est précisément la Cour des comptes que la Constitution charge, en son article 180, «de l'examen et de la liquidation des comptes de l'administration générale et de tous comptables envers le Trésor public». Or, une société de droit public a justement pour caractéristique spécifique de travailler avec des fonds publics.

Er wordt voor gekozen het Rekenhof te belasten met het toezicht en het opleggen van sancties, aangezien het Rekenhof reeds op grond van de wet op de economische overheidsbedrijven van 21 maart 1991 een reeks bevoegdheden en prerogatieven ter zake heeft in bepaalde overheidsondernemingen. Bovendien lijkt de CBFA niet de geschikte instelling om in ondernemingen van publiek recht die op geen enkele wijze verbonden zijn met de openbare financiële markten, het toezicht uit te oefenen. Het is juist aan het Rekenhof dat de Grondwet via artikel 180 de taak van het nazien en het verevenen der rekeningen van het algemeen bestuur en van allen die tegenover de staatskas rekenplichtig zijn heeft toevertrouwd. Een vennootschap van publiek recht heeft juist als specifieke eigenschap dat zij middelen van de overheid hanteert.

Jan STEVERLYNCK.
Etienne SCHOUPPE.